



Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 17336/17
17.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Ненада Стојановића и Сандре Пауновић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из ..., ..., ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, број 46-00-01280/2016-13 од 29.09.2017. године, са заинтересованим лицима: Републиком Србијом, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, Косте Стаменковића¹⁶ и Јавним предузећем “Србија шуме” Београд, Кнеза Милоша 55, у предмету враћања одузете имовине и обештећења, након одржане усмене јавне расправе 15.10.2018. године, у нејавној седници већа, одржаној 17.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Ниш, број 46-026721/2014 од 23.06.2016. године, којим је одбијен у целости његов захтев поднет дана 27.02.2014. године, заведен код Агенције за реституцију Републике Србије, под бројем 46-026721/2014, за враћање одузете имовине односно

обештећење и то: за непокретности шуму и шумско земљиште, кат. парцеле бр. ..., ... и ... КО ... и за покретне ствари: двоосовинска гвоздена кола, казан за печење ракије, ракија са бурадима од 2500-3000 литара, 6-7 таблених кревета од јаворовог дрвета политирани, један сто од 2,5 м, 2 клупе од 3,5 м од јаворовог дрвета, 8-9 стога сена од 1500-2000 кг, 100 брава оваца, 20 грла говеда и 10-15 свиња, 2000-3000 кг жита, одузете од бившег власника пок. Б.Б.бив. из села

У тужби поднетој Управном суду 20.11.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из разлога прописаних одредбом члана 24. тачка 1), 3), 4) и 5) Закона о управним споровима. Детаљно описује начин на који је извршено одузимање покретних ствари и непокретне имовине, при чему наводи да је тачно да је све одзето без папира, јер ништа није смело да се пита и било је само [REDACTED]. Указује на решење Основног суда у Лебану, РЗ. .../14 од 24.02.2014. године, којим је усвојен његов предлог за обезбеђење доказа саслушањем сведока, као и на записник састављен дана 28.02.2014. године пред Основним судом у Лебану. Моли да Суд испита све чињенице из тужбе и жалбе, као и изјаве сведока и време и ток догађаја у коме се одвијао поступак нередбодаваца, при чему је потребно да тужилац буде саслушан као сведок. Предлаже да Суд поништи оспорено решење и досуди му повраћај одузете шуме и обештећење покретне имовине са одузетом стоком.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме наводи да тужилац није навео нове чињенице, нити приложио нове доказе, осим оних који су наведени у жалби против првостепеног решења, а који су оцењени приликом доношења оспореног решења, због чега тужени орган остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Заинтересована лица до почетка усмене јавне расправе нису дала одговор на тужбу, иако им је тужба уредно достављена на одговор.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу 15.10.2018. године, у смислу одредби члана 34. став 2. и члана 38. став 1. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), у присуству тужиоца Николе Вуксановића, а у одсуству уредно позваних осталих странака.

Тужилац је у речи на усменој јавној расправи остао у свему код навода изнетих у тужби, с тим што је посебно указао на прогон који је учињен не само његовој породици, већ и осталима, када је одузета имовина без каквих докумената. Сматра да није поштено да му одузета имовина не буде враћена из разлога што нема писане доказе о чињеници да им је извршено одузимање имовине без правног основа. Указује да у недостатку писаних доказа, изјаве сведока треба да буду довољан доказ да је имовина одузета његовој породици. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе и одговора на тужбу туженог органа, као и навода тужиоца са одржане усмене јавне расправе, а након извођења доказа, читањем доказа

из списка предмета, нашао да тужба није основана.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", број 72/11 и 108/13), прописано је да се овим законом уређују услови, начин и поступак враћања одузете имовине и обештећења за одузету имовину, која је на територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији, као и других прописа, на основу аката о подржављењу, после 9. марта 1945. године одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину (у даљем тексту: враћање имовине). Одредбом члана 2. истог закона, прописано је, између осталог, да се право на враћање имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом прописа који су таксативно набројани од тачке 1. до тачке 41. овог закона.

Према одредби члана 3. став 1. тачка 2) и тачка 3) истог закона, прописано је да поједини изрази употребљени у овом закону имају следеће значење: 2) под "подржављеном имовином" подразумева се имовина која је на основу прописа из члана 2. овог закона одузета и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину; 3) под "актом о подржављењу" подразумева се правни акт који је имао непосредно дејство, као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење имовине.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган, између осталог, нашао да је у спроведеном поступку утврђено да у току поступка није достављен акт о одузимању предметне имовине, односно кат. парцела бр. ..., ... и ... КО ..., због чега је првостепени орган правилно поступио када је утврдио да не постоји законски основ за враћање одузете имовине или обештећење. Према налажењу туженог органа, у спроведеном поступку је утврђено да поред тога што није приложен акт о подржављењу покретних ствари, предметне покретне ствари нису предмет враћања у смислу члана 15. став 1. и 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер исте нису уписане у јавни регистар, не представљају културна добра или културна добра од изузетног значаја, нити постоје на дан ступања на снагу овог закона. Због наведених разлога, тужени орган наводи да је сходно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, када је тим решењем одбијена његова жалба изјављена против ожалбеног решења првостепеног органа од 23.06.2016. године. Ово због тога што је, према оцени Суда, правилно налажење туженог органа да је у спроведеном поступку утврђено да не постоји законски основ за враћање или обештећење за имовину која је предмет захтева, с обзиром да је у спроведеном поступку утврђено да нема акта о подржављењу имовине, у смислу одредбе члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, односно нема правног акта који је имао непосредно дејство, као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење имовине, због чега је правилно у спроведеном поступку

одбијен захтев тужиоца за враћање предметне имовине, односно обештећење. Због наведених разлога, према налажењу Суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује на начин на који је извршено одузимање предметне имовине и да искази сведока, у недостатку писаних доказа, треба да буду довољан доказ да је предметна имовина одузета и да је потребно саслушати тужиоца као сведока. Ово због тога што Суд налази да се, према Закону о враћању одузете имовине и обештећењу, исказима сведока не може доказивати одузимање имовине, већ је неопходно постојање акта о подржављењу имовине, у смислу одредбе члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, због чега наводи тужбе за другачије закључивање нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду правилну примену правила поступка и правилно утврђено чињенично стање, као и правилну примену материјалног права.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.10.2018. године, II-3 У. 17336/17

Записничар,
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа-судија,
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ